

Plató

Si en molts punts i sobre moltes qüestions, els déus i la generació de l'univers, no fórem capaços d'oferir explicacions [λόγος (*lógos*)] que siguin en tots els seus aspectes totalment coherents amb elles mateixes i exactes, no te n'estranyes. En canvi, si proposem explicacions que no siguin menys versemblants que les d'un altre, caldrà conformar-s'hi, tot recordant que jo, qui parla, i vosaltres, els jutges, tenim una naturalesa humana, de manera que sobre això convé que acceptem un mite versemblant i no busquem més enllà. (*Timeu*, 29C)

Harari

Qualsevol cooperació a gran escala (ja siga un Estat modern, una església medieval, una ciutat antiga o una tribu arcaica) està establida sobre mites comuns que només existeixen en la imaginació col·lectiva de la gent. Les esglésies es basen en mites religiosos comuns. Dos catòlics que no es coneixen de res poden, no obstant això, participar junts en una croada o aportar fons per construir un hospital, perquè tots dos creuen que Déu es va fer carn humana i va acceptar ser crucificat per redimir els nostres pecats. Els estats es fonamenten en mites nacionals comuns. Dos serbis que mai no s'hagen vist abans poden arriscar la vida per salvar-se l'un a l'altre perquè tots dos creuen en l'existència de la nació sèrbia, en la pàtria sèrbia i en la bandera sèrbia. Els sistemes judicials se sostenen sobre mites legals comuns. Tanmateix, dos advocats que no es coneixen de res poden combinar els seus esforços per defensar un complet desconegut perquè tots creuen en l'existència de lleis, justícia, drets humans... i en els diners que es desemborsen en els seus honoraris.

I, no obstant això, cap d'aquestes coses existeix fora dels relats que la gent s'inventa i es conta els uns als altres. No hi ha déus en l'univers, no hi ha nacions, no hi ha diners, ni drets humans, ni lleis, ni justícia fora de la imaginació comuna dels éssers humans. (Yuval Noah Harari, *Sapiens*, p. 41)

Byung-Chul Han

Les narracions morals, que a manera de mites de la vida quotidiana impregnen l'acció amb el tranquil·litzador «així són les coses», i que a més entretenen, en relació amb la modulació d'allò social possiblement siguin més eficaces que els «principis» morals basats «en conceptes» o que la «representació sòbria i severa del deure». Les narracions no argumenten. Només intenten agradar i entusiasmar. En això es basa la seua alta eficàcia. Les formes narratives d'entreteniment dels mitjans de masses contribueixen a estabilitzar la societat fent que les normes morals resulten habituals, consolidant-les així com a inclinacions, com una cosa quotidiana i com l'obvietat de l'«així són les coses», la qual no necessita cap judici ni reflexions addicionals. (Byung-Chul Han, *Bon entreteniment*, p. 91)

Més eficaç que la coerció i el deure és el mètode de fer que els altres s'endinsen en històries i s'involucren en tensions. Aquesta és també l'essència del mite, que arriba fins al present i la seua quotidianitat. El caràcter narratiu del mite domina també l'entreteniment. Per això és més eficaç que l'imperatiu moral i més imperiós que la raó i la veritat. (Byung-Chul Han, *Bon entreteniment*, p. 93)